

TDME

MAGAZINE

ВЕРЕСЕНЬ 2019

ІНСТИТУТ ЛЮДИНИ

**НОВЕ
ПОКОЛІННЯ ІЛ**
Ходімо на пікнік?

І БУДЕ МЕРЧ
Не чекали?

ЩЕ ТРИШКИ І ЛЕГЕНДА
Інтерв'ю з Валерією Кукліною

Так-так, це знову нове обличчя в якості головного редактора!

Що ж, оскільки мені пощастило опинитись тут, хочу подякувати вам за те, що читаєте цей журнал. Ми створили «ТамДеМиЄ» спеціально для того, щоб тримати вас в курсі всього, що відбувається в ІЛ та трішки за його межами, починаючи від знайомства з цікавими людьми, закінчуючи звітами з івентів. Тут ви знайдете черговий доказ того, що паралельно із навчанням в університеті існує безмежна кількість цікавих заходів та можливостей розвиватись.

Наша команда поповнилась новими ідейними людьми, тому встигайте слідкувати за нашими крутецькими проектами.

ЗМІСТ

Вітаю, Ви в танцях!	04
Хто ж такий координатор?	08
Чотиристасімнадцяте слово	10
Дуже Дике інтерв'ю	12
Людина, яку неможливо не помітити	14
God bless merch	16
Пікнік 2019. ІЛ вражає наймолодших	18
Що було на пікніку?	20
Департаменти, камон	22

Вітаю, Ви в танцях!

Автор: Шевченко Данило

Лера Куклінова - одна з людей, чиє бажання бути активним студентом не закінчилось після ОМЯ. Зараз увесь університет знає її як главу танцювальної команди університету «Grand Flavah» та колишню главу студради Інституту філології.

- Здоров, Лера! Рік назад ми питали про твої плани на цей рік. Що все ж відбулося, а що ні?

- Привіт! За минулий рік ми успішно виступили у структурних підрозділах на «Міс та Містер», успішно виступили на «Міс та Містер Університету», але у нас не відбувся звітний концерт через те, що ми банально не встигали. Амбіцій багато, справ багато, але так як ми працювали тільки перший рік - це було нереально підготувати 15 номерів за такий короткий термін.

-«Grand Flavah» танцювали на посвяті першокурсників цього року. Що ти про це скажеш?

- Це дуже приємно, що нас запросили виступати на офіційному заході. Минулого року, ми виступали лише на випуску магістрів, і то вкінці, коли всі магістри розійшлись. В цьому році ми були на посвяті. Для нас це був великий плюс у плані того, що нас одразу побачили півтори тисячі нових студентів, які одразу почали відмічати нас в Інстаграм. Це все було дуже приємно, круто і нам дуже сподобалось.

- Мокра підлога на сцені не заважала?

- Коли ми репетирували перед приходом студентів, то там були власне калюжі, і ми всі були з промоклими ногами. Особисто я навіть захворіла після цього. Але там все прибрали, і потім ми виступали на нормальній сцені.

- Окей, а чим ти займаєшся у стінах університету зараз?

- Я вступила на магістратуру на бюджет на англійську філологію. Тепер я буду не просто вчителем у школі, а викладачем в університеті (дай Боже я випущусь). Я б хотіла залишитись тут. Мені здається тут круто, приємно, цікаво працювати. Зараз я вже тут працюю: я керівник танцювальної команди «Grand Flavah» -

одної єдиної, найкрутішої танцювальної команди. А ще я викладаю англійську діткам в садочку. Моєму наймолодшому учню зараз два роки і дев'ять місяців. Тобто я працюю і за своїми творчими напрямками, і за спеціальністю.

- А якщо ти станеш викладачем у КУБГ, з'явиться одинадцятий структурний «Grand Flavah»?

- Мені здається, про це потрібно дуже серйозно задуматись, так як нас зараз 52, а ще враховуючи наших попередніх «випускників», нас чоловік 90, до того ж на наш кастинг зареєструвалося 160 людей. Ще піврочку, плюс зимовий кастинг і нас буде стільки ж, скільки студентів у структурному.

“

Якщо ви собі не подобаєтесь, зробіть так, щоб ви собі подобались. Або переконайте себе в цьому, або змінійте себе.

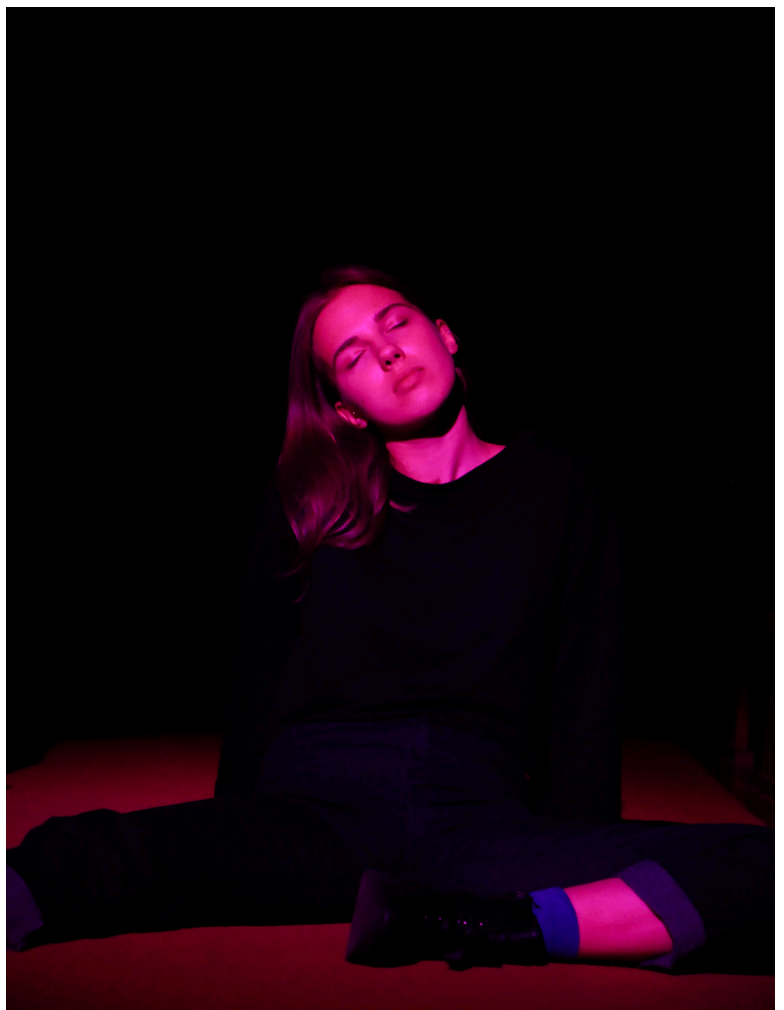
Валерія Куклінова

- **Давай заінтригуємо першокурсників, які будуть читати це інтерв'ю. Розкажи якусь веселу цікаву історію про ОМЯ, щоб всі зрозуміли, що це круто і захотіли брати участь.**

- В «Ось Ми Які» цього року, я буду брати участь вже вп'яте. Дуже круто те, що наша адміністрація абсолютно добре сприймає та вивчає те, що показують студенти на сцені. Був рік, коли історико-філософський факультет багато жартував про поляну, алкоголь, заборонені речовини і так далі. Ректор відреагував на це з гумором, вийшов і подарував всім першокурсникам чашки зі словами «тепер ви знаєте, з чого пити на поляні». Як на мене це круто, що такі дорослі люди, при тому що у нас дуже жорстка цензура, все одно це сприймають та поважають. Я знаю, що наша адміністрація (навіть якщо їм щось не подобається) потім дійсно вивчає питання, чому це сподобалось студентам.

- **Чи згодна ти з тим, що в цьому році буде одна з найбільш лютих тем університетських ОМЯ «Нехай летять у просторі роки»?**

- Чесно, мені не подобається ця тема, тому що минулого року тему ми придумували всі разом із нашим центром, який відповідає за творчість в університеті. В цьому році цим зайнявся тільки режисер. Але якщо адміністрація ухвалила, то окей, з будь-якої теми можна зробити цукерочку. Тому ми, як справжні творчі особистості, маємо підлаштуватися та робити все по-своєму та унікально.

Потрібно насолоджуватись цим часом в університеті, тому що я вже п'ятий рік тримаюсь за можливість десь взяти участь, десь засвітитись, десь побути тою самою людиною, яка виходить на сцену, яка кайфує від глядача, якій аплодують та усміхаються. Я розумію, що побуду ще рік в університеті керівником танцювальної команди, а потім я вже не буду тут так часто, багато та довго. Тому потрібно це дуже цінувати, триматись за всіх людей, шукати зв'язки, знаходити себе, бо навчання навчанням, але при тому, що я досить багато боролася з проблемами навчання, я паралельно знайшла набагато більше - це колосальний досвід в організації заходів і спілкуванні з людьми, максимально потужний життєвий досвід. Це все дає університет. Він дійсно багато дає, якщо ти береш.

Хто ж такий координатор?

Автор: Бородата Жоана

Координаторство, координатор, ОМЯ, репетиції... Всі вже чули ці страшні слова, але не кожен здогадується, хто та що за цим стоїть.

Перш за все, координатор - це людина, яку повинні "боятися" всі першокурсники, адже завдяки йому вони можуть представити себе всьому інституту, але про це згодом.

Минулої весни в Інституті людини стартувала "Школа координаторів 2019", де активні студенти мали змогу познайомитися з основними правилами та дізнатися про принципи роботи координаторів. А вже зараз на них чекають виснажливі, але нереально продуктивні репетиції.

Що чекати від координаторів 2019?
Звісно, що чогось запального та вибухового,
адже команда – просто ВОГОНЬ, але що ж про
це думають самі координатори?

“Ну, напевно, якихось нових “подвигів”,
адже люди, які тут зібрались, готові творити
та дивувати всіх своїми ідеями, вони не
бояться виходити за рамки, тому, чекайте”.

“Нових ідей, креативу та дуууже багато часу,
витраченого на репетиції. Наша основна
мета - це зробити ще з 11-класника
справжнього грінченківця!”

“Креативу, запалу та відданої роботи, я
вважаю, що цих слів достатньо, щоб ви
зрозуміли, наскільки все буде НЕРЕАЛЬНО!”

Нове покоління “ІЛ 2019” вже готове себе показати, а ти готовий до цього?

Чотиристасімнадцяте слово

Автор: Катя Кушнір

416 слів, чи моя історія танців... Київ. 2007 рік (мені 7).
Записала себе на танці і сказала мамі, що їй доведеться
платити кожен місяць по 60 грн, у неї не було іншого
виходу, як погодитися...

Вірю в те, що у людини є доля, і часом вона не знає
свого майбутнього, а просто пливе за течією, так от, моя
течія плила 8 років у тому самому колективі. Беручи
до уваги, те, що більшістю були дівчата, без сварок і
всяких “жіночих штук” було не обійтись, повірте, було
гаряче!!! Чесно кажучи, не пам’ятаю першого заняття,
але добре викарбувалася картинка того, як їздила з
батьками за балетками (взуття для танців, подібне на
чешки, ой кароч, загугліть, да й все). І такс, вашій уяві
уявляється Деміївський ринок. Хммм, спитаєте, чого
саме цей стародавній “Sky mall”? Рекомендації, ясна
справа. Подруги мами знають краще. Що вас очікує на
цьому чудовому шматочку “Aliexpress”? Насправді вибір
величезний: “Ali-балетки”, “Ali-купальник”, “Ali-лосіни” і
це ще не все, ввімкніть уяву...

Як і в будь-якому колективі, у мене була ціла купа фестивалів та різних заходів. Далекий, не пам'ятаю який рік, ось настала 5-та річниця нашого колективу, тому ми, як поважаючи себе люди, вирішили "вибратися" за межі Київської області, а саме в Болгарію, на фестиваль (хто ж знав, що їхати автобусом треба 26 годин). Та й "з горем пополам", ледь не забувши одного хлопчика на Румунському кордоні, ми дібралися до готелю. (Варна, Болгарія) В принципі на цьому "епік фейли" закінчились, дякувати Богу. Оооу, важко не згадати пана Костянтина, котрий працював рятувальником у місцевому басейні, і так трапилось, що якийсь хлопець прикинувся, що тоне. Цей Костянтин стрибає в басейн, а перука, що була приклеєна до його зализини, відпливає в іншу сторону (як ви зрозуміли, рятувати потрібно було когось іншого).

Спитаєте, яким боком тут танці? Логіки тут немає, просто згадала і крапка. Звичайно, що можна згадувати, ще багато такого подібного, але повернімось саме до танців.

Ну звичайно, як же ж без піку кар'єри. У моєму випадку - це фотка з Черновецьким (на той час мером міста) у якійсь Київській газеті.

Але, на жаль, чи на щастя, все має свій кінцевий відлік. І коли він настає, то зробити вирішальний крок дуже складно. Зрештою, сказавши свій викладачці з танців, що це моє останнє заняття, у моїй пам'яті з'явилась ще одна важлива (але не проста) для мене згадка на все моє життя. Що ж, та й на кінець, коротко про танці на даний момент у моєму житті - займаюся фітнесом з жінками 35+ (у найкращому випадку).

Автори: Бородата Жоана, Гаркава Мар'яна

Дуже Дике інтерв'ю

Київський університет імені Бориса Грінченка просто переповнений яскравими особистостями. Ми просто не можемо це від вас приховувати, тому виходимо за рамки Інституту. Знайомтесь - старший викладач кафедри академічного та естрадного вокалу, режисер, актор, драматург - Дикий Денис Володимирович.

- Доброго дня, Денисе. Де Ви навчалися та як обрали саме таку професію?

- Вітаю! Я навчався у Луганському обласному коледжі культури і мистецтва, після цього я закінчив бакалавра в Луганському університеті культури і мистецтва, а магістратуру в Луганській академії культури і мистецтва.

- Що вплинуло на Ваш вибір професії?

- У дитинстві я відвідував різні гуртки, заняття, окрім театального. З 4-х років я танцював, а також ходив у музичну школу, був у вокальному ансамблі. Оскільки моя мама працювала в навчальному закладі додаткової освіти, то мені пощастило, і в мене було малювання, ліпка з глини, бісер, моделювання, журналістика та інше. І коли я був у 8-му класі, у цьому закладі з'явився театральний гурток, ми поспілкувалися з керівником і вона сказала, що є класний коледж, що там дуже круто, і що я зможу поєднати всі свої здобутки там. Тому, я вирішив, що піду не в гурток, а в коледж після 9-го класу. Про коледж я ні хвилини не шкодував, я витрачав час з користю та натхненно навчався.

- Оскільки Ви людина мистецтва, то напевно маєте кумира з яким хотіли б зустрітись?

- Ні, таких немає. Мені подобається режисера Андрія Жолдака, його історія, але я ні в якому випадку не наслідую його. На сьогоднішній день, є багато режисерів, роботи яких я можу рекомендувати.

- Чи зробили Ви останнім часом щось, чим пишаєтесь?

- Взагалі, я багато чим пишаюсь. На першому місці - це моя дитина. Я намагаюсь її виховувати вільною, щасливою, освіченою та сильною, адже, на мою думку, саме таких людей зараз не вистачає в суспільстві. Також, я хотів би поділитись декількома роботами, які для мене, як для режисера значущі та професійні: містичний мюзикл «Одна ніч» та вистава «З шила на мило». Останню роботу ми продовжуємо просувати і грати на сцені. Для мене, ці роботи вже як знак якості, що я «виріс». Також я можу пишатись своєю роботою зі студентами, тому що, я бачу їх результати, як їм подобається те, що вони роблять, та як з кожним місяцем покращують свої досягнення.

- Якби Ви стали найвпливовішою людиною у світі, що б Ви змінили?

- Мені дуже подобається фільм «Прекрасна зелена» та нещодавно подивився «Людина з Землі», і це мене дуже надихає щодо віри, існування. Тому в мене вибудувалась думка, що це круто жити без конфліктів, незгод, проблем, насолоджуватись кожною хвилиною. Я розумію, що так не може бути, тобто життя без конфлікту не існує. Перше що б я зробив, це наблизився до своєї мети та прибрав планету. Все сміття переробити, очистити озера, ріки. Ще я б прибрав всі заводи, які дають токсичні відходи, тим самим очистив повітря. Тобто завдання – очистити осередок, у якому ми живемо, щоб він був придатним до існування.

- Що для Вас значить успіх?

- Мабуть, задоволення. Коли я прийшов працювати в університет, я повісив табличку «отримуйте задоволення» і деяким студентам вона допомагає. Все, що робить людина має приносити задоволення. Я це зрозумів нещодавно, тому зараз я працюю лише задля свого задоволення.

- Актуальне питання для сьогодення, Ваше ставлення до соціальних мереж?

- Ну, це сучасна, масова, популярна культура. Звісно, шкода, що її зараз ніяк не можна видалити з життя, бо вона вже дуже глибоко ввійшла. Знову ж таки, якби я був впливовою людиною, на початку зародження, я б можливо відмінив. Так, це круто, що ми маємо технології, інтернет, соціальні мережі, але люди не вміють цим користуватися досконало. Але соціальні мережі, це так звана завіса, яка закриває розвиток, глобальні питання. І на сьогоднішній день ми, на жаль, не бачимо реальності.

- Дуже круто, що Ви знайшли себе та своє призначення, але є студенти, які ще не зовсім обрали свій напрям. Що Ви можете порадити?

- Спробувати. Вони мають спробувати, щоб зрозуміти, що є саме їхнє. Наприклад, якщо хтось не знає що таке авокадо, то він не може казати подобається йому, чи ні, поки не спробує, тому тут теж так: потрібно намагатися дізнаватись нове.

Інтерв'ю з Григорієм Чапкісом

Людина, яку неможливо
не помітити.

Автор: Катя Кушнір

- Знаєте, от є сіра маса серед якої можна побачити індивідуальних людей (не будучи психологом чи кигібістом) зі своїми унікальними характеристиками, які проявляються у всьому — починаючи з одягу. Ви однозначно один із них, просто не даєте змоги відірвати від себе погляд.

- Так, я не хочу бути як всі, і вам не раджу! Бо це стадне відчуття, от йдуть всі корови в білі і чорні плями десь в районному центрі, йде стадо, і вони всі однакові.

- Звичайно чудово, коли людині дано від природи мати відчуття того високого та естетично прекрасного, але що робити тим, в кого це відчуття відсутнє?

- Мій принцип такий: “Не те, що модно - гарно, не те, що гарно — модно”. І наступне, що таке бути гарно одягненим? - Це бути одягненим доречно. От наприклад, Ви лежите на пляжі в міні-бікіні, в гарному купальнику і це чудово. А через 5 метрів від пляжу, там є кафе і Ви зайшли туди і стоїте в черзі за морозивом — це непристойно, та й вже виникає багато запитань до Вас.

- Але, все ж таки, що таке “модно”?

- Ну, що б не було модою, але б в штанах з дірками на колінах я не прийшов би! І в театр абияк я теж не піду. Хоча, знаєте, я часто буваю в Америці і там ніхто особливо не замислюється над своїм зовнішнім виглядом. Нормально, якщо, наприклад, мільонер ходить в стоптаному взутті та в майці із секонд-хенду.

- Ми трохи зачепили тему секонд-хенду; що Ви думаєте стосовно одягу з подібних магазинів?

- З одного боку. зараз 50 % населення користується секонд-хендом, і там бувають дорогі гарні речі, щоправда немодні та старі, але можна пошукати. Але я вразливий, і якщо я одягну річ іншої людини мені здається, що разом з цією річчю передається й енергетика, хвороби і т.п. Але життя підказує краще, і якщо в людини немає грошей, то він купив, поправ і ходить, і все добре.

- Професія танцюриста, артиста сцени в будь-якому випадку пов'язана з костюмами. Та зрозуміло, що молоді артисти не заробляють великих коштів та не мають певних можливостей, але хочуть гарно виглядати на сцені, що Ви можете порадити їм?

- Якщо немає грошей, то йдіть в секонд-хенд.

- А що Ви робили, коли потрібно було знайти костюм, але коштів просто не було у ваші роки?

- Знаєте, було таке, що я проводив бали на морі, на піску, і там ми шили костюми з туалетного паперу, з пакетів, з одноразових скатертин, з газет чи картону і в нас виходили чудові карнавальні костюми. Тому, якщо у вас є фантазія та смак - все у ваших руках!

У нас є одна велика мрія: вдягнути весь світ у мерч Інституту людини. Ми вже на півдорозі, адже наші футболки та бобки носять студенти різних структурних та навіть ректор! Але ми не збираємось на цьому зупинятися, тому постійно придумуємо щось новеньке. Ви знаєте, як здійснити нашу мрію.

God bless merch

Автор: Катя Кушнір

Всім-всім шалом в грінченківську хату!

Не за горами осінь, а це значить, що прийшов час витратити зароблені влітку гроші! Звичайно, не хочеться бути як всі та їхати в метро ще з десятком людей, одягнених в те ж саме, що і ти. Та навіть якщо ваші смаки збігаються, то аксесуари, на мою думку, врятовують вашу ситуацію. Це можуть бути класні сережки, прикольна сумка чи стильний шопер. Ну і якось так випадково вийшло, що я розповіла вам чи не про найголовнішу подію цієї осені. Так, так, я знаю, що занадто багато цінної інформації як для одного абзацу. Але все ж таки перейдемо до діла: у жовтні ІЛ Grinchenkivchi продемонструють нашу новинку – суперстильний шопер. Це навіть краще ніж презентація нового Айфона! Поговоримо трохи про нього (не про Айфон). Всі ми любимо, коли нас підтримують, цінують та вірять. А нашим спонсором та підтримкою є той самий святий (так, так, той самий). Ні, ну а що ви думали – там, далеко від нас, також потребують стильних та креативних речей. Тому, він благословляє наш креативний дім. А тепер уявіть, що ви купуєте не просто річ, а частину святого! P.S. А також не забувайте про нашу круту футболку, бобку та стікери **#язлюдини**.

З любов'ю, Грінч.

Коли ти в мерчі від ІЛ, твій колишній
розуміє що він втратив.

Матрунчик Іра-

Пікнік 2019

ІЛ вражає наймолодших

Автор: Марина Агапій

“Усім грінченківцям – привіт! – Лера Зе Бест усміхається, а гамір на Русанівській набережній десь відлякує пташок. – Я не чую! Голосніше! Вас ще не почула вся Русанівка!” – повторює вона, і перваки знову галасують.

19 вересня. У всіх першачків святковий пікнік. Тут посмішки, пісок у кросівках, червоні носи і холодні руки. Грінченківці збиваються до купок і гріють одне одного обіймами або чаєм. Поряд – Дніпро, що потопає спочатку в сірості хмар, а ближче до 5-ї години вечора – в теплому сонячному промінні, що несе передчуття чогось незвичайно-натхненного в поєднанні з ритмічним стуком метро вдалечині.

“ІЛ, ІЛ, ІЛ!” – галасуємо ми, плескаємо у долоні чи по колінам, кричимо так сильно, що завтра на парі навряд чи зможемо переказати проект з англійської. І все ж – щасливі.

“Тримай мою куртку” – говорю незнайомій дівчинці поряд, що дрижить від холоду. І вже за мить хтось інший накриває мої плечі, даруючи іскру свого тепла. Здрагаюсь від холоду, але через декілька секунд тепло заспокоює мене. “Ми, грінченківці, – одна єдина родина” – звучить у моїй голові.

Якщо ти змерз – підходь до вогнища. Тут іскри тонкими пелюстками відриваються і летять до неба, тепло тріщать гілки, і під гітару, узятую одним із координаторів, ми співаємо Арію та Скрябіна. Але щойно ти вместишся на одному із вільних колод – тебе знову схоплять за руку і потягнуть до кола біля обвітреного берегу грати в «Павутинку». Не губися і не соромся! Я поряд. Гра іде довго: лунає сміх, усі одне одного підтримують, і тому наші руки, міцно сплетені, неможливо роз’єднати.

Сонце майже сховалося, відкидаючи тіні на поверхню води. Зовсім різні люди, які ще вчора були незнайомі, зараз сидять поряд і розповідають цікаві історії. Хочуть розповідати, бо можуть довіряти; хочуть слухати, бо можуть вірити.

«Ми, грінченківці, – одна єдина родина».
Тримай мою руку... Я покажу тобі.

Що було на пікніку?

Автор: Наташа Турченко

Дев'ятнадцяте вересня, третя година дня, тридцять три хвилини, двадцять чотири секунди. Набережна. Вітерець легко рухає піщинки і здалеку ледь чути двигуни машин. О ні, що це? Що за радісний живий сміх? Дружні крики "ІЛ, ІЛ, ІЛ"? Це першокурсники зі своїми координаторами та студрадою прямують на еко-пікнік. Теплу атмосферу веселощів ще з перших хвилин відчув кожен. Запальна музика на конкурсах не давала часу нудьгувати, як і самі конкурси (отож, плани інтровертів зіпсувалися ще з самого початку).

Веселі жарти та підтримка кожного роблять тебе найщасливішим студентом і ти автоматично все більше і більше любиш свій університет. Конкурси пройшли вдало і всі задоволені своїм призом. Що ж далі? Далі ті, хто бажають, залишаються на пікніку та відпочивають. Тут кожен знайшов локацію, де він може показати себе та почуватися комфортно (чи то танці, чи співи, чи веселі ігри). Якщо запитаєш у когось про це дійство, у відповідь почувеш шалене: “Це так круто, мені подобається УСЕ!”. Залишається тільки подякували організаторам за неймовірні емоції та можливість знайти нових друзів. Потім всі міцно обіймаються на прощання і де-не-де чути: “Слухай, то давай свій Інстаграм, якось ще зустрінемося”. У кінці ніхто не забуває, що це ЕКО-пікнік та прибирає за собою сміття. Дев’ятнадцяте вересня, шоста година вечора, п’ятдесят три хвилини, вісімнадцять секунд. Набережна. Вітерець легко рухає піщинки піску і здалеку ледь чути двигуни машин...

КАМОН

Автор: Бородата Жоана

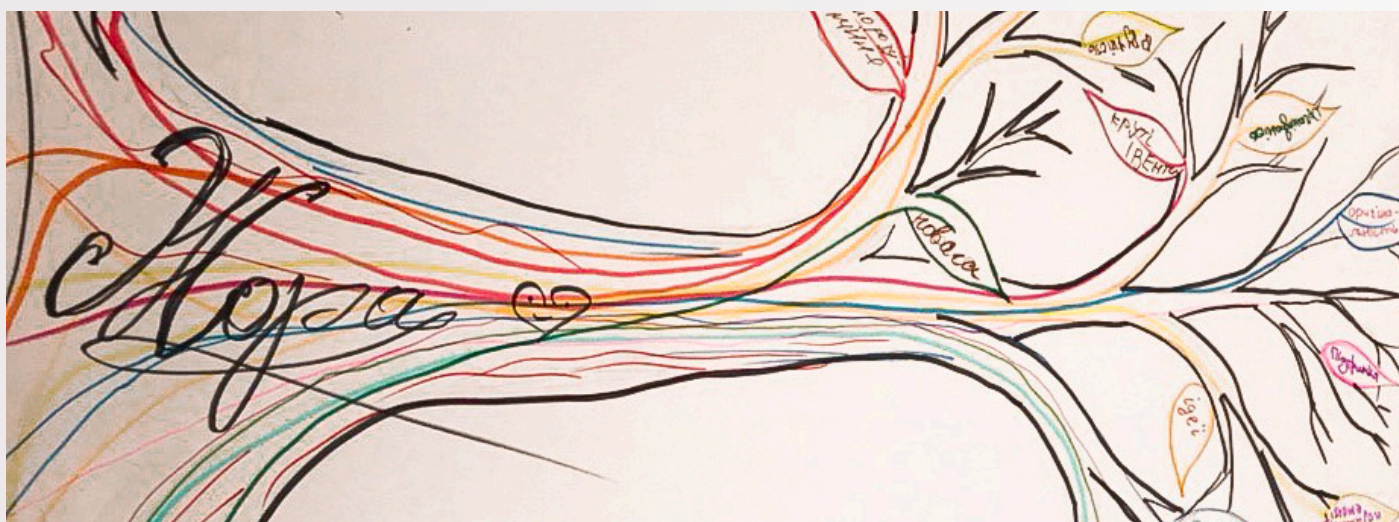
Кожного року ІЛ на початку вересня відкриває набір у найкрутіші департаменти. Цьогоріч студенти могли приєднатись до чотирьох із них. А зараз трішки детальніше:

НАУКОВИЙ ДЕПАРТАМЕНТ

Це саме те місце, де наука не буває нудною. Лише тут всі охочі будуть створювати класні наукові статті (та і не тільки), підтримувати телеграм-канал та в цілому просувати науку, як круту і зовсім не нудну штуку. Ось чому студенти обрали саме ЙОГО: “Я обрала науковий департамент, тому що це мій шанс розібратися в людині як в особистості. Дати знанням нове життя. Подивитися на речі з іншої сторони. А найважливіше – розвиватися самостійно і з задоволенням”.

ART ДЕПАРТАМЕНТ

Під час підрахунку охочих піти саме в цей департамент, в студради був шок, адже вперше зібралась команда з 42 людей. Як всім відомо, арт займається крутими івентами. Такі проекти як ОМЯ, Міс ІЛ, Літературник, пікнік для першокурсників організовує саме арт. Піпли в цьому департаменті - найкреативніші люди інституту (які, до речі, вміють правильно користуватись ножицями). Цього року очікуйте багато крутого, 2019-20 обіцяє бути насеченим.

СОЦІАЛЬНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ

Напевно, саме той департамент, де зібралися всі небайдужі люди, адже соціальний департамент можна порівняти з департаментом добра. Всі благодійні ярмарки, збори коштів чи гострі соціальні теми підіймає соц (ми називаємо його саме так). В команді соціального теж чимало людей – 20. Але головне не кількість, а якість. В цьому році соціальний департамент має грандіозні плани, тому слідкуйте.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ

Ви бачили наш крутий інстаграм? А телеграм-канал? А може ви зараз читаете цю класну статтю в неймовірному журналі TDME? Всім цим займається інформ. Люди в інформі не сидять, чекаючи поки з'явиться інфопривід, а створюють його самостійно. Саме інформ знає, що таке дедлайн, адже головне правило – актуальність та своєчасність.

Але в якому департаменті ви б не були, всіх бажаючих об'єднає єдина мета – саморозвиток, та бажання вдосконалювати себе та людей поряд. Однак є ще два департаменти, в які не проводився набір – фінансовий та комунікаційний. Якщо тобі треба проїзний квиток і ти не знаєш де його взяти – фінансовий допоможе тобі. А якщо у тебе виникли будь-які запитання з приводу універу, навчання та позанавчальних активітів, ти можеш знайти відповідь на них завдяки комунікаційному департаменту.

НАД ЖУРНАЛОМ ПРАЦЮВАЛИ

Автори:

Шевченко Данило,
Бородата Жоана,
Кушнір Катерина,
Гаркава Мар'яна,
Агапій Марина,
Турченко Наталія

Головний редактор:

Зайнчківська Катерина

Редактори:

Тарасова Ліна,
Курило Анастасія,
Холоднік Вікторія,
Чиж Сніжана

Фотограф:

Зайнчківська Катерина

TDME

Редакція журналу
“ТамДеМиЄ”
Київський університет
ім. Бориса Грінченка
Інститут людини
м.Київ, бул. І.Шамо, 18/2

З питань співпраці звертайтеся
до головного редактора
kateryna.18.05@gmail.com

Наші соціальні мережі:
Instagram: [il_grinchevkivci](#)
Telegram: [il_grinchevkivci](#)
Facebook: Студенти
Інституту людини